

— Скърна ще да бждеш, а?

— Ехъ! всякой има своитѣ дертове на тозъ лъжовенъ свѣтъ.

— Тѣй е то; рече непознатытъ старецъ съ едно истекло въздъхваніе.

— Лека ти нощъ, добрый человѣче.

— Ваша по-лека, дъще! рече непознатытъ старецъ. Пази ся обаче както можешъ, защото е нощъ, и кой знае що може да ти ся случи прѣзъ нощъ. Азъ, както виждашь, чакамъ да ся съвни за да влѣзъ тамо въ онѣзи ладіи дѣто е истеглена на крайтъ и да ся извезъ въ онзи тамо корабъ съ платната, който ще тръгне подиръ като изгрѣе слънце, съ който ще отидъ и азъ.

— У добъръ ти часъ, добрый дѣдо.

— На добъръ часъ и теби, дъще, каза непознатытъ.

И вдовицата си замина и станъ невидима въ срѣдъ тъмнинѣ; а самъ останалытъ старецъ въздъхна и пошумна:

— Горкана си! тежко на мене! Само азъ нѣмамъ дъщеріѣ! Дѣ да дадеше Господъ да ми ся прѣдставяше любезното ми чедо тѣй посрѣдъ нощъ, както тази чуждата дъщеря! тежко и горко мени! Окаянный Вонтиде!

Читательтъ вече ся е достигилъ че непознатытъ старецъ бѣше отъ Теофилакта убитыйтъ Н. Вонтиди.

Но какъ е станъла тази работа? Този убитыйтъ и отъ всички за умрѣлъ считаныйтъ чловѣкъ, какъ излѣзва сега живъ?

ГЛАВА 36.

Забѣлѣжително събытіе въ лѣто 1842.

Ако читателитѣ поискать да ся повърнатъ на главѣтъ отъ който потеглихмы въ тѣзи наша приказницѣ, на вѣрно ще си напомнятъ, между другото и това че дѣдо Н. Вон-